

ἀλλα ὅτα ἄνω προσήργαται. ⁴⁰ καὶ ὥρα δὲ κρέας ἐπεχείρησε Φαγεῖν, ἀλλ' οὐ διώκησε. κατέλαβετό ποτε ⁴¹ Δημοσθένη τὸν ῥήτορα εἰς πανδοκεῖον ἀριστῶντα. τοῦ δὲ ὑποχωρούντος, Τοσούτῳ, ἔφη, μάλλον ἔτην εἰς τῷ πανδοκεῖον. Σένων δὲ ποτε θεαταῖς θελόντον Δημοσθένην, ⁴² τὸν μέσον δάκτυλον ἐκτίνας, Οὔτε ημῖν, ἔφη, τοῖν Ἀ-
35 θηνάιοις δημιουργοῖς. ἐξεβάλοντος ἀπὸ τοῦ πα-
νεὶς καὶ αἰσχυνομένου ἀνελέσθαι, βουλέμενος αὐ-
τὸν νοθεῦσθαι, ⁴³ κεφαλὴν τράχλην ἀπότας, ἔσυ-
ρε διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ μιμεῖσθαι ἐλεγεῖ τοὺς χε-
ροδιασκέλους· καὶ γὰρ ἐπίνους ὑπὲρ τόν τον ἐν-
διόνας, ἐνεπει τοῦ τοὺς λοιποὺς ἀψαθεῖς τοῦ
προτήκοτος τούν. ⁴⁴ τοὺς πλεῖστους ἐλεγεῖ παρὰ
δάκτυλον μάινεσθαι. ἔαν τον τον μέσον προ-
τείνας περεύπται, δόξει μάινεσθαι. ἔαν δὲ τὸν
λιχανὸν, οὐκέτι. τὰ πολλοῦ ἀξιὰ τοῦ μηδενὸς ἐ-
λεγεῖ πιπράσκεσθαι, καὶ ερπαλον. αὐδιάντα
γοῦν τριχιών πιπράσκεσθαι, χοίνια δὲ ἀλ-
36 φίτων, δύο χαλκῶν. ⁴⁵ τὸν πριμέων αὐτὸν Σε-
νιδὸν Φοῖτον. ἡγε ὅποις τὸ προσταττόμενον ποι-
στις τοῦ δὲ εἰκόντος,

40 Καὶ ὥρα δὲ καὶ ιππίσκοπον φαγεῖν, δάλον δια-
κεῖται. Id est, sed non concavit, sic sape accipi hanc
tacēti nōn quālūd Atheniē legerunt. If. Celsus.

41 Δημοσθένην oratorem aliquando in campone prandentem. Non eodem modo narrat Alcianus lib.
ix. Var. hist. cap. 19, neque enim Demosthenem in
campone deprehensem a Diogene, sed a Diogene in
campone prandente preterirentem Demosthenem in-
victum esse tradit. Aldob.

42 Τοὺς μέν διατίθεται ιερίναις ἀτρι τὸν σημα-
δίαν αὐτὸν. Nam εκμαζαίον id dicebant. If. Celsus.
43 Κεράμου Legerem, κίραμον τραχύλων ιδεύσων.
M. Meibom.

44 Τοὺς πλιετεῖς λέπει τοὺς πάσας δάκτυλον μάινεσθαι.] Accidē & verē, si quid aliud in hac vita. Scimus Stoicum, Omnes statim infans, quod si adver trutinam exigatur, qui sunt hominum vulgo stulta, qui mores non paradoxum, sed oracula mentis merito censeantur. Quam veris & solidis addicī possit hoc rationibus, non hic querendi locus: & muli præfiterunt. Sed non tam solidi ali, quam lepidi Diogenes his ratio-
ne colligit. Qui publicè exerto medio digho (qui, in-
fans his digho, Persio: impudicus, Marcialis:) ince-
deret; (qui quidem honestior effet, & alieus in
populo exultationis;) non minus ille infans, &
dēkynō, seu indecor se gerere (ita tunc mores)
crederet, quam qui nunc aperto capite, aut mu-

dati, quis pudor celat, partibus. At digitum in-
dem, qui medio proximus, exercere ambulantes, aut
mos, aut nulla certe invidia. Verē igitur Diogenes:
ταῦτα δάκτυλον μάινεσθαι quod verti potest, μέσον
digiti discrimine infans, lubidinando, vel fabri-
cio. *Vt*, ταῦτα δάκτυλον μάινεσθαι (ut ταῦτα μί-
νη &c.) id est, uno tantum digito ab infantiā (vel
infantia opinione) alio: ut de navigantibus Sartycis,
— digiti a morte removuntur.

Quotinus, aut leptem; si sit latissima rada.
Hoc quoque fenulū, non minus verum. Conformatius Dionysii Chrysolomoni, & illuftrat non parum. El-
tia (μίνη) περιγραφεῖται τοῦτο, inquit ille, &c. Latinus: Si quis civitatem accedit, ubi observet, quis aliquid indicare valens, omnes exerto medio digito in-
dicare: & qui dextræ jungere (ιανδάδιον) interpres,
impicere, non adeo recte: volant, similes aggredi-
id est, exerto medio digito, ad jungendas dextras
se compondere. &c. figurant, quia quod euidem
generis, ac notis: quid somnis reuelis pudentias: seu
(ἀνεργάτων) vespibus impudenter suadet. Nec in-
venimus illud Luciani, à digitis pariter, & qua tune
vulgo obtinebat, numerandi ratione sumptum; qui
fordum, & prædictum feneratorem ita describit, quia qui μέσον τοῦ δάκτυλου, quibus pecuniam nu-
merare, iuge studium, & unica cura, ιανδάδιον.
Mer. Celsus.

calcabat nivem, et alia quæ prædicta sunt. Crudas item carnes edere conatus est, sed concoquere nequit. Offendit aliquando Demosthenem oratorem in diversorio prædantem. Illo autem cedente, Tanto, inquit, magis in diversorio futurus er. Per-
grinus aliquando Demosthenem videre cu-
pientibus, medium intendens digitum, Hic, ait, nobis est ille Atheniensis populi
moderator. * Panem, qui sibi exciderat, 35
refumere erubescerent quendam caligare
volens, testam collo ipsius alligabat, et per Ceramicum trahebat. Imitari se dice-
bat chori magistrorum. Illas enim tonum excede-
re, ut reliqui congruum tonum striverent. Plurimos ajebat infante propter digitum.
Si quis igitur medium digitum prætendens
pergat, infante videbitur; fin autem in-
dicem, non ita. Quae sunt pretiosissima,
ea minimo venire, et contrā. Nam sta-
tuon drachmarum tribus millibus emi,
potesta verò chomeni duobus aereis. *Ei* 36
qui se emerat Xenia, dixit. Vide,
ut quod præcipitur facias: dicente illo,

Ἄνω ποταμῶν χωροῖσι παγαῖ

Εἰ δὲ ιατρὸς, ἔφη, ἐπρίνοσῶν, οὐκ ἀν αὐτῷ
ἐπίσινον; ἀλλ' εἴτε, ἀν ἄνω ποταμῶν χωροῦ-
σι παγαῖ; οὐδέ τις παρ αὐτῷ Φιλοσοφεῖν. ὁ
δέ εἰ ταπέρδη δύνει Φέρειν, ἐπίσινον αἰλούσθεν.
αἱ δὲ ὑπὸ αἰδοῖς μίναστρας αἰπῆθε, μετά χρόνον υ-
παντήσασι αὐτῷ καὶ γελάσσας λέγει, Τὴν σῆ-
και ἐγὼ Φιλίαν σαπερόδης δίελος. Δικλῆς δὲ
οὐτας αἰγαγραφει. εἰσόντος τινος αὐτῷ, Επί-
ταττεις ήμιν Διογένεις, αἴπαγαγών αὐτὸν ἡμιοβο-
λίν τυρον εδίδου Φέρειν. αἴρησαμένου δὲ, Τὴν
σή, ἔφη, καὶ ἐγὼ Φιλίαν ἡμιοβολίν τυρίον
διαλέλυκε. * ³⁷ Βεασάμενος ποτε παδίον ταῖς 37
χερσὶ πτῶν, ἐξέρηψε τῆς πήρας τὴν κοτύλην, εἰ-
πώ, Παιδίον με νενίκηκεν εὐτελείας ἐξέβαλε δὲ
καὶ τὸ τριβλίον, ὅμοιας παιδίον βεασάμενος, ἐ-
πειδὴ κατέστη τὸ σκένος. τῷ κοιλῷ ἀρτῷ τοῦ
ψυμφοντὸν τὴν Φάκην ὑποδεχόμενον. συνέσυγκετο
δε καὶ οὐτας· Τῶν θεῶν εστι πάντα: Φίλοι δέ εἰ
σοφοί τοι δεῖσι· κανά δε τα τῶν Φίλων πάντα
ἄρα εἰστι τῶν σοφῶν. Βεασάμενος ποτε γυναικα
ἀσχημονεύτερον τοῖς θεῖς προσπίτασσαν, βου-
λόμενος αὐτῷ περιελθεῖ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, κα-
βά Φιον Ζωΐλος ὁ Περγαμίος προσελθόν εἶπεν,
Οὐκ οὐλαβῶν ὡ γύναι, μη ποτε θεῖν ποιεῖσθε εστῶ-
τος (πάντας γάρ εἰσιν αὐτοῦ πτληρη) ἀσχημο-
νήσης; * ³⁸ τῷ Ασκληπιῷ ἀνεύκη πλήκτη, δε 38

45 Puerulum aliquando manus aquam ad bibendum
excipientis apicem, &c. etc.) Quade te etiam apud
S. Hieronymum in II. lib. contra Joanninum his ver-
bus: *Quodam vero tempore hærens a potandum cawan-
ligemus, vides puerum manu concava bibere, & elip-
si si sudoriter ad terram dicens. Nesciam quod natura
bibere possum. Aldob.*

46 Τῷ Ασκληπιῷ οὐδέποτε πλήκτη, οὐ τούς τοι τρίασμα πιντ.

Fortale scri-
πτος, εἴτε πλήκτη ferti potest. Hoc autem dicit,
quia singula artes olim habuerunt proprium sibi in-
men, quod colement qui eam artem exercerent. Mo-
ris autem fuit ut dicitur περιφέρεισθαι, ut
quaesitum ille facerent, codiceris dictis illis eorum
que sacerdotibus. Sic fuerant οὐδέποτε γυναικες in
templo Veneris: quarum capturas οὐδέποτε εἴ-
πει, ut Strabo loquitor. Jam ergo apparet cur Ασκλη-
πιον conseruandū puter Diogenes hominem percul-
forem: quippe cuius opera multum quæstus esent fa-
cturi sacerdotess ejus det. If. Celsus.

Ασκληπιον περιφέρεισθαι, qui coincidentes in

τοὺς ἐπὶ στόμα πίποντας ἐπιτρέχουν συνέτριβεν.
πειθεῖ δὲ λέγειν τὰς τραγικὰς ἀράς αὐτῷ συνηγορέαν εἶναι γοῦν Απόλεις; ἀλλος, πατρός
ἐστερημένος, πτωχὸς, πλανῆτης, βίοι ἔχων
τοῦ Φημέραν. Ἑφασκε δὲ ἀντιτίθεναι τύχη μὲν
βάρος, γέμος δὲ Φύσιν, πάθει δὲ λόγου. ⁴⁸ ἐν
τῷ Κρατείᾳ πλουμένω αὐτῷ ἀλέξανδρος ἐπιστάτας
Φῆσιν. ⁴⁹ Αἴτιον μὲν δέ θέλεις καὶ εἰς Αποσκο-
τητὸν μον. Φῆσιν μακρά τινος ἀναγνώσκοντος,
καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ Θελίου ἀγράφον παρα-
δεῖσαντος, Θαρρεῖτε, ἔφη, ἀνδρες γῆρας ὥρα. πρὸς
τοῦ συλλογισμῶν ἔτι κέρατα ἔχει, αὐθαίμενος
39 τοῦ μεταποντοῦ. Εὔγα μεν, ἔφη, οὐχ ἡρας? ⁵⁰ ὄφειος
καὶ πρὸς τούτοντα ὅτι κίνησις οὐκ ἔστιν, ἀνα-
στὰς περιπάτει. πρὸς τὸν λέγοντα περὶ τὸν με-
τεώρων. Ποστάτος, ἔφη, πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ;
εὐνούχοι μοχθοὶ ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν,
Μηδενὶ εἰσὶ τακτοί. Οὐν κύριος, ἔφη, τῆς οἰ-
κίας ποὺ εἰσέβατε τῷ μύρῳ τοὺς πόδας ἀλειφά-
μενος ἔφη, ἀπὸ μὲν τοῦ κεφαλοῦ εἰς τὸν αἱρέ-
πτέναι τὸ μύρον, ἀπὸ δὲ τὸν ποδὸν, εἰς τὴν οὐ-
ρον. ⁵¹ ζεισούντων δύναμιν μυηθῆναι αὐτὸν, καὶ
λεγόντων, ὡς εν ἀδευτρεδρίᾳ μεμυημένοι τυ-
χάνουσι, ⁵² Γελίους, ἔφη, εἰ Ἀγρυπτίας μεν καὶ
Ἐπαμεινάνδρας εἰν τῷ Βερβέρῳ διέζουσιν, εὐτελεῖς

ρεζενταντα anathemata Diogenes; qui ita alliderent
pavimenti ora, non aliud inde referre, quam comuni-
lam faciem: quod antiquo πλάκων optimae (si nihil
aliud quartetur) & minore ambitu præstare posset.
Eo iuxquæ collimus inctem, ut ibos ritus ad re-
rum cultum non omnino pertinere immueret; & qui
in illis magnam spem ponabant, stultos & stolidos
eis. Alculapio autem postumum hunc πλάκων con-
secravit Diogenes, qui morbos ille depellere credie-
bat, & à plurimis laetissimum conferbatur. Hunc au-
tem πλάκων Alculapio consecratum, non verum
hominem, sed tabulam, seu effigiem suffit, res i-
pia suadet: nec ita Diogenes, parum à mendico
differens, qui talia anathemata Dñs offerret. Mer-
cator.

47 Solitus etiam dicere dicas in letragicas incidisse.
Itaque, &c.] Quod idem scribit Elianus lib. III. cap.
19. his verbis. Διογένης ἐ Σινοπής τινος ιωτα-
ρού τοις ιωταῖς, τοι τοῖς ιωταροῖς οὐτοὶς αὐτοῖς ιω-
ταροῖς καὶ ιωταῖς. ιωταὶ γαρ πλανοὶ, οὐτοὶς, πωτεῖ-
σι τοις ιωταῖς πτωχοὶ, δυστυχοὶ, πλεῖστοι τοῖς ιωτα-
ροῖς. Aldob.

48 Εἴ τοι Κρεοπόλισιν αὐτῷ ιωταῖς Αἰγαίος.
Multa de hoc Dio Chrysostomus in orat. Deter-
go. Iff. Celsus.

In Crone.] Nomen eti gynmasii apud Suidam &
apud Phavorinum. Aldob.

49 Roga me, inquit, si quid vis, &c.] De hoc di-
cto mentionem facit Cicero lib. V. Tusc. quæst. At
vero Diogenes, inquit, liberius ut Cynicus, Alexan-
dro rogans, ne dicaret, si quid sibi opus esset. Non
quidam paululum, inquit, a sole. effectus videlicet
apricanti. Idem.

50 Similiter alio quoque motum esse negante, con-
surgens deambulabat. Ut enim docet Aristotheles I. &
VIII. Physicorum, quae sensu patent, non indigent
probatione. Idem.

51 Ridiculum, inquit, est, si Agelias & Epa-
minondas in gurgusio habitabant, vnguare acutum qui-
dam iniussi in hecaton infelix futuri sunt. Inuitos
mysteriorum apud inferos beatos futuros credit illa etas.
Inde illa Sophocles narrat τρυπάνοις δεῖνον βροτῶν,
si rara μάρτυρες τοῦ πονεῖτο εἰσ αὐτον. τοι δὲ γῆρ-
ας ιωταῖς ιωταῖς, τοι δὲ ιωταῖς πάτερ ιωταῖς κακο-

qui, quod initiati sunt, in beatorum in-
fusis erunt. ⁵² Muribus ad ipsius mensam
subrepentibus, Ecce, inquit, et Diogenes
parasitor nutrit. Platone canem ipsum ap-
pellante, Sanū, inquit; ego enim ad ven-
ditores remeavi. Ε βανεις extens percon-
tanti, Αι multi homines lavarent, nega-
vit. At roganti, num turba multa; ad-
firmavit. Platone item definiente, Ηνοί
est animal bipus sine pennis, cum placeret
ista ejus definitio, nudatum pennis ac plu-
ma gallum gallinaceum, in ejus inexit
scholam, dicens, *Hic Platonis homo est:*
unde adjectum est definitio; latiss ungu-
b. Interroganti, quanta hora prandere
oportet? Si dives, inquit, est, quando vult;
41 si pauper, cum potest. ⁵³ Apud Megarenses
intuitus oves pelibus testas, illorum autem
autem filios nudos, ⁵⁴ Praefat Megarensis
aristem esse quānū silium. Ad eum qui se tra-
be concusserat, ac poſtea dicebat, Cave:
Num, inquit, iterum me ferire vis? Aje-
bat oratores quidem plebis ministros, coronas
autem glorie bullas. Lucernam interdui ac-
cendens, homines, ajebat, quare. Stabat
aliquando manantibus perputis undis, his
verò qui circumlabant illum miserantibus,
Plato; nam et is aderat; Si vultis, in-
quit, illum miserari, abite; glorie illius
cupiditatem significans. Colaphum à quo-
piam accipiens, Hercle, ait, quantum ren-
nisciam, me galatā sermōnē capitu ambulare
42 debere. ⁵⁵ Midia quoque ipsum colaphis
cedente ac dicente, *Tria millia sibi in men-
sa posita sunt*, poſtridie cum sumptis pugili-
cum castibus eum cecidisset, dixit, *Tria
millia tibi in mensa sunt posita. Lyfiā phar-
macopola ſeſciant, an deoſ eſe crideret?*
Lidai σοι κέιται επὶ τῇ τραπέζῃ. Λυσίου τοῦ Φαρμακοπόλου πιθομένου εἰ δεοντος νομίζει;

de quibus est apud Plutarchum in libro; πάτερ τὸν
τὸν πειράτας ιωταῖον, qui etiam Diogenes dictum
idem commemoravit, quem auditus his verbis diffide-
at. εἰ λέγεις κατηγόρος μάρτυρες ιωταῖοι ιω-
ταῖοι πάτεροι, οὐ ιωταῖοι. Idem.

52 Εγενόμητο τοις ιωταῖοις ιωταῖοις] Non, imbre madefactus,
quod cuivis etiam invito contingere potest; sed vel a-
quis ex fonte per canales ex alto manantibus; vel te-
ctis ex imbre defundibus; sponte sua, ad specta-
culum utique & praetereundum adverzionem, se ap-
plitan: quo pertinet Platonis, quo stule hominis

Elianus lib. xi. cap. 56. Διεγένης, inquit, οὐτοὶς

Quomodo, inquit, non credo, qui te diis inimicum puto? Alii Theodorum hoc dixisse ferunt. Quendam intutus qui aquis conspergeretur, ait: *O infelix, an ignoras, quod ut in grammatica erratis, aspersus non absolveris, ita ne vita criminibus evades liber?* Culpabat homines maximè ob ea que à diis patent, dicunt; homines que sibi bona viderentur, non que re vera bona

ambito notabatur, opportunum consilium. Eiusdem generis & ceteris erat, ταῦς αἰδίωντας πειράματα, ut ad Epictetum nuper pluribus ostendimus. *Met. Cœlab.*

55 Οἱ διοδοῖς τοῖς ἀπόδοσις περὶ τῆς τούχης, αἰρόνται λέγοντες αὐτὸν] Suprad in Arifippo. *If. Cœlab.*
56 Εἰναιάρι τοῖς ἀπόδοσις περὶ τῆς τούχης, αἰρόνται λέγοντες αὐτὸν] Facer hic interpres sonum non incommunum supposuisse, sed ex ingenio, non ex verbis authoris expressum: quod agnoscit, quibus aliquis ultra lingua Graeca. Ego confidens affirmo, locum corruptum esse, & πρὸ τούχης, ὡς legendum est: & si quis dubitet, cum ad Platonis Diologum περὶ τῆς τούχης ablego, qui tons Diologus hujus argumenti est, & prolixus Commentarii loco esse posse. Adact & Juvenalem, & Persicum, qui singulares Sayras huic argumento impenderant. Sed & in Pythagorâ Laertius, in eandem plane fententiam, & iunctum ferè verbum: *οὐαὶ τῷ τούχῳ αὐτῷ, διὰ τὸ μὲν οὐαῖς τὸ τυφέρον.* Neminem pro serio precari permisit, propterea quod nihil nisi fit, ignorauit: ut ibi verit Aldobrandinus. Certissima igitur emendatio: cui non diffimilem nuper in Hieroclem Notulae suppedebant, ubi τούχης, plurimis legebat. Sed quia Hierocles mentio insidit, & præpoposserat nobis in ipsius Notulae; lectorum rogamus, ut bona ipsius cum gratia nobis licet, (si tamen & ipsi profundrum est;) quod ibi male omisimus, ut potea obctrivamus, hic obiter reprehendere. Nam ipso statim inicio: ubi in Suida corrigimus, *ἴειντος πρὸ τοῦ τούχου παρα-* (parva mutatione, sed ex ea magna fententia diversitas) *πραγμάτων, παραγόντος τοῦτον τοῦτον τὴν μάτια συναγένεται.* Interpres [Canterus opinor; vir certe dectissimus, & de literis Gracis optime meritus] quia Graeca, que mera prodigia, nihil omnino suppedebant, aliquid ex ingenio commentus est, quod scopo & ceterae orationi non male convenire. Scripter autem Hierocles, aut ego valde fallor: *Οὐαῖς ἐι φ. ὡς αἱ, ιφ. ἡ γυναικαὶ, γυναις;* id est, *Praeciae γυναικαὶ natura, γναῖς γναῖς malis* (vel *periculis*) *expofiti nascenuntur, &c.* quid vel fententia accommodatus, vel ad scripturn, quam Codices exhibent, proprius potest fungi? *Ἐγένετο, προ ιφ. ἡ γυναις. & ναῖς προ μαῖς,* quam parvo discrimine? ut una tantum fere litera (s) opus fuerit addita ad tantam fententia restituacionem. Ciceros verba ab hac fententia non multum abeunt: *Honoris nos non ut esse meminimus, ea legi naros* (i.ei τοῦ εἴσιν)

Ποῖς δέ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ στεθοῖς ἔχοντος ψυλαβάνων; "οἰδὲ, Θεόδωρος εἰπεῖν τοῦτο. Ιδὸν τινὰ πειράματενον, ἐπεῖτεν, Ω' κακόδαιμον, οὐκ επιστασαὶ στὶς ὥσπερ τῶν ἐν γραμματικῇ ἀμαρτημάτων πειράματος εὑντὸν αὐτοῖς παλλαγεῖν, οὔτος οὐδὲ τῶν ἐν βίῳ; "εἰ εκδεῖς τοὺς αἰθράπτους περὶ τῆς τούχης, αἰτεῖσθαι λέγοντας αὐτοὺς ἀγαθά ταῦτα αὐτοῖς δοκοῦντα,

⁴³ *εἴσιν, πορεύονται.* Eis verò qui terrentur ad somnia dicebat, *Ea quidem que vigilautes agitis, non moramini; que vero dormientes imaginamini, ea curiose disquiritis.* In Olympia proumante precone, *Dio-* ⁴⁴ *xippus viros visit;* *Hic, ait, mancipia, sed ego viros.* Amabatur autem et ab Atheniensibus. Nam adolescentes, cùm dolium illius contrivissent, plegas intulerunt, illique aliud deterunt. Refert Dionyius Stoicus, illum post pugnam ad Charioram comprehensum, et abductum esse ad Philippum: *quo, quis esset, interrogatus, Explorator, inquit, infatibiles aviditatis tuae.* Ex quo admirationi habitus, liber dimisissus est. *Μαρτιλιός* aliquando Alexander epistola Athens ad Antipatrum per Athiliā quendam: cùm adfessus Diogenes, *Athiliā, inquit, ab Athiliā πρὸς Athiliā ad Athiliā.* Perdicca comminante nisi ad se veniret, ilium se occidurum, *Nihil;* inquit, *magni facies:* *Nam et cantharus et phalangium id facerunt.* Illud autem minari potius eum volebat, quid et si abīque mōrēt̄ se viveret, felicit̄ viltus esset. Clamabat autem *Leprosus* faciem hominum vitam à diis datam esse, verum occultari illam à quarentib⁹ molitis et unguenta, et his similiis. Unde et ei qui à famulo calicebatur, *Non dum,* ait, *beatus er, nisi tibi etiam narē emuntagi;* hoc autem erit, *cum manus uisum perdiderit.* *Cum videlicet aliquando magistratus, qui hieromonachos dicebantur, quedam ex ariario phialam furatum adducentes,* *Magni,* inquit, *fures parvum*

τοῦ γενοντος ut communibus fortuna telis (*πιθανοῖς τῆς τούχης*) propria sit nefra vita: *neque effe recensandum, quod minus εἰς γνάτης fontes* (*ἴφ. ἡ γυναικαὶ*—*hic iterum;*) *constitute vivamus.* *Met. Cœlab.*

57 Dixissimus. Is Athenensis fuit pagi, Olympiadicus. *Adob.*

58 Post pugnam ad Cheroneam. Quæ commissa est anno tertio ex Olympiadis. Cum enim Philippo Macedonum regi, cum magno exercitu in Atticae proficerent, Athenenses, locis Thebanis, Chære & Lycriis ducibus, occurserint, prelio ad Cheroneam in Beotia fuit fuit, è quo Demosthenes auctor. *Idem.*

59 Speculator, inquit, inexplicabilis tua cupiditas.

DIOGENIS LAERTII.

Plutarchus in libro, quomodo assessor ab amico dignoscatur, lujo histrio meminit, rogatumque à Philippo Diogenem, an specularor esset, respondit ait, *πάντα μή εἰσιν πατερούς,* δι τὸν οὐδένα μάγυαν λόγον πειράσσονται τοῦ πατέρος. *Θεοδ.* *βιον.* *Idem.*

60 Nam ἡ cantharidem, ἡ phalangium idem efficeri posse. Hor Cicerio in Tusc. quæll. à Theodoro Lysimacho mortem sibi minitanti dictum esse tradit, quod ego in Theodori vita notavi. *Idem.*

61 Αποκενόφατα εἰς αὐτὸν. Alibi est, *αἴτοι ζετοῦσι μὲν θερινά, τόποι πατέρων.* Narrat ipse Diogenes in epistola, quæ incipit, *Ανθεῖνος οὐτε in Βιραντ.* *If. Cœlab.*

V.

μενος ποτε μεράκιον λίθους βάλλον ἐπὶ σταυρού. Εὔγε, εἴπε τεύχη γάρ τοι σκοποῦ. πρὸς τὰ περιστότα μεράκια, καὶ εἰπότα, βλέπε μὲν μὴ δάκην πρᾶς, θαρρεῖτε, ἔφη, παιδία κίνων τευτλία οὐκ ἴσθιε. πρὸς τὸν ἐπὶ τῇ λεοντῇ θρυπτόμενον, Πάνται, ἔφη, τῷ τῆς ἀρετῆς στριμώματα κατασχύνων, πρὸς τὸν μακαρίζουντον Καλλιστόν, καὶ λέγοντα, ποτε πολεμῶντα πρὸς Ἀλεξανδρὸν μετέκει. Κακάδαιμον μὲν οὖν ἐστιν, εἶτε, ὃς καὶ φριστὴ καὶ δειπνεῖ ὅταν ἄλλος αὐτὸς δέξῃ. *Χρημάτων δέσμενος, ἀπαιτεῖ ἔλεγε τοὺς Φίλους, οὓς αἴτειν. “ἐπ’ αὐγορᾶς ποτε χειρουργῶν, Εἴβε, ἔφη, καὶ τῷ κοιλίᾳ τὴν παρατρίψαντα μὴ πινύν. μεράκιον βεαστήμενος μετὰ σταρτῶν ἐπὶ δειπνον αἵπον, ἀποσπάσθε αἴρηγαγε πρὸς τοὺς οἰκείους, καὶ ἑκέλευτη τῷρειν. πρὸς τὸ κεκοσμημένον μεράκιον πιθέμενό τι, ἔφη, οὐ πρότερον λέξειν αὐτῷ, εἰ μὴ αὐταπάρμενος δεῖξει πότερον γυνὴ ἐστιν ἢ ἀνήρ. “πρὸς τὸ κοτταβίζεν ἐν τῷ βαλανείῳ μεράκιον Φυσοῦ. Οὕτω βέλτιον, ποτύστω χειρον. ἐδεῖπνον προσερρίπτων αὐτῷ τὸν ὄστρακον καὶ κυνί καὶ ὃς ἀπαλλαγόμενος προσοργησεν αὐτῷ ὡς 47 κύνων. τοὺς ἥτορας καὶ πάντας τοὺς ἐνδόξολογούντας, τρισανθρώπους ἀπεκάλει, ἀντὶ τοῦ τρισεβδίουν. τὸν πλούτον ἀμάλη, πράβατον εἰπε χρυσόμαλλον. Βεαστήμενος ἐπὶ ἀστότου οἰκεία ἐπιγεγραμμένον, Πράσιμος, Ηδειν, ἀπέτειν, “οὐτὶς στύτω κραυπαλῶτα ράδιον ἐξεμέρεται τὸν κεκτ-

62. In foro aliquando manibus opus faciens.] Dedi operam, quoad eis fieri ponuit, ut locutionem etiam Graciam exprimere, est enim χιρουργός, qui facere manibus, quod ex libentissimi feci, ut rei deformatitatem nominum prodore tegarem. Athenaeus hoc idem Diogenis factum dictumque scribit, lib. iv. c. 8c. & quidem sidem fere verbis, ita scribens; Διογένης τε πρὸς τοὺς τρυπαλότας αὐτῷ ἀποτριπάσθαι ἐλύτη, οὐδὲν καὶ τὸ γυατίρι τρύπης, τὰς πτυχαὶς, καὶ τὸν ἴδιον πτωτότα. Plutarchus quoque libro περὶ τῶν Στρατῶν ἱερωμάτων, de Chrysippō loquens idem confirmat his verbis; οὐδὲν μηδὲ ταῦτα πρατέωντα τὸ Διογένης τὸ αἰδονὸν αποτριπάσθαι τοις φανέσι, καὶ λέγοντα τὰς τε πτυχαὶς, τὰς καὶ τὸν λινὸν οὐτον ἀποτριπάσθαι τὰς γυατρὰς οὐδὲν. Aldob.

63. Adolescentem in balneo vīnum è phiala in pascu-

ducunt. Intuens aliquando adolescentem lapides in crucem jacentem, Euge, inquit, scopo potiēs. Circumstantibus se adolescentibus, atque dicentibus, Καβιμος, ne mordetας nos, Bonο, inquit, εἰστι άντιον φιλοι, canis betis non vesicatur. Glorianti cuidam quod leonis pelle tegetur; Define, inquit, virtus fragiles pudefacere. Cum à quadam beatus diceretur Calisthenes, quod magnificis ab Alexandro apparibus exciperetur: At ille, infelix, inquit, εἴ, quod prouertat ac evanet, cūm Alexandre videtur. *Cum pecunia 46 egeret, eas se ab amicis repeteret, non petere dicebat. Quandooque in foro manibus operans, Utinam, ajebat, licet sic perficiato ventre non esurire. Adolescentem in tutius cum satrapis ad cenam abeuntem; abfractum ad suos reduxit, observarique julit. Composito adolescenti quippiam roganti, non prius se affirmavit responsum, quād redūcta veste exploraret, virne effet an mulier. Adolescenti in balneo vinum è phiala in poculum cum sonitu ejiciens. Quanto, inquit, melius satis deterius. Inter coenandum olla illiquidam, ut cani, jaestabant; at ille propius accedens permisgebant, ut canis. *Oratores atque omnes 47 in dicendo gloriam quarentes, τοι homines, pro eo quod est ter infelices, appellabat. Divitiae indotum, ovem aureo valero dicebat. Cūn vidisset prodigi coiudant domui inscriptum, Venalis: sciam, inquit, quod præ nimis crupula facile domi-

lum ciciens, sonitusque ipso secundas de amore fuisse arguitant. Quod Graci unico verbo σερασθίο significante, id quoniam Latine non nisi pluribus verbis explicari ponuit, ideo circuitions ut coactus sum, in qua tamen Ciceronem auctorem habeo, qui libro primo Tuf. quæcti hunc ipsum Gracorum morem lignificans, cum de Theramenis morte loqueretur, sic ait: *Qui cum coniunctis in carcere tristitia yrranorum venenum ut siens obibisset, reliquum sic ē posculit ecce, ut id refosaret, quo sonitus redito ridaat, propono, inquit, hoc pulcro Critia: qui in eum fuerat teterimus. Graci enim in convivis solēt nomenare, cum poculum traductus fini. Idem.*

64. Οὐτὶς στύτω κραυπαλῶτα.] Τρ. ἐπὶ τρυπαλῶτα. Item pro exscholio fortassis irreperit. H. Steph.

μένον. πρὸς τὸ κατατιώμενον μεράκιον τὸ πλῆθος τῶν ἐνοχλούντων, Πλάσται γάρ, ἔφη, καὶ σὺ τα δίγυματα τοῦ πατζητῶτος περιθέρων πρὸς τὸ ρυπαρὸν βαλανεῖον, Οἱ ἐνθάδε, ἔφη, λευκένει, ποῦ λεύνεται; παχέος κιθαραρδοῦ πρὸς πάντων μεμφορέντου, αὐτὸς μόνος ἐπίκνει. Ἑρωτήσεις δὲ διὰ τί; ἔφη, Οὐτὶ τριλικότος ὁν κιθαρωδεῖ, καὶ εὑ δηοτεῖεν. *τὸν κιθαραρδοῦ διεῖ 48 καταλειπόμενον υπὸ τῶν ἀκροστῶν ἡσπάσατο. Χαῖρε ἀλέκτωρ, τοῦ δὲ εἰπόντος, Διά τι; Οὐτὶ, ἔφη, ἀδιν παταστέγειρες, μεράκιον διαδεινυμένου πληρώτας τὸ προκόλπιον θέρμων ἀντικρις εκαπτεῖ. τοῦ δὲ πλήθους εἰς αὐτὸν ἀφοράντος, θυμιαζεῖεν ἔφη, πῶς ἐκεῖνον ἀφέντες αὐτὸν ἐρῶσι. Λέγοντος δὲ αὐτῷ τῷ τινδειστηράς δεσποιδαίμονος, μιᾷ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου διαρρίξω, Εγὼ δέ γε, εἴτε, παρὸν εἰς αἱρεστῶν τρέμει σε παιστο. Ήγκοῖσι παρακαλοῦτος χρῆσαι τι αὐτῷ τῶν συγγραμμάτων, Μάταιος, ἔφη, τυγχάνεις, ὡς Ὑγροία, δὲ ισχάδας μὲν γραπτὰς εὐχαρίστων, ἀλλὰ τὰς ἀληθινὰς· ἀσκησον δὲ παριδων τὴν ἀληθινὴν, εἴτε τὴν γεγραμμένην ὄμοις. *πρὸς τε τὸν ἐνδιστάντα αὐτὸν τὴν Φυγὴν, Ἀλ- 49 λα τούτου γε ἐνεκεν, εἴπεν, ὡς κακόδαιμον, ἔ-Φιλος Φόγος, καὶ πάλι, εἰπόντος τηνός, Σινωπῆς σεν τὴν Φυγὴν κατέγυνασαν, Ἐγὼ δέ γε, εἴτεν, εἰκὼν μονήν. ίδον πετε Ολυμπιονικὴν πρόβατα νέμοντα, Ταχέος, εἴπεν, ὡς βέλτιστο, μετέθης ἀπὸ τῶν Ολυμπίων ἐπὶ τὰ Νέμεα. ἐρωτήσεις διὰ τί εἰ ἀληται αἰνατητοι εἰσιν; ἔφη, Οὐτὶ κρέατιν νέοις καὶ βοείοις ἀνακοδόμηται. ήτε ποτὲ ἀδηράντα· ἐρωτήσεις δὲ διὰ τί τοῦτο ποτι; Μελετῶ, εἴπεν, ἀποτυγχάνειν. αἰτῶν τινα (καὶ γαρ τοῦτο πρῶτον ἐποιησε διὰ τὴν αἰτορίαν) ἔφη, Εἰ μὲν καὶ ἀλλως δέδωκας, δός κανοι· εἰ δὲ μηδενὶ, ἀπὸ ἐμοῦ ἀρχαί. *ἐρωτη- 50 σεις ποτε ὑπὸ τοῦ τυράννου, πῶς ἀν εἰς ἀμείνων χαλκὸς εἰς ἀνδράντα; ἔφη, Ἀφ' οὐδὲ Αριβόδος καὶ Ἀριστογείτων ἰχαλκεύθησαν. ἐρωτηθεὶς

65. Harmodius & Aristogiton.] Qui anno primo νιενισμόν τοι τυραννον, interfecerunt. Aldob.

LXV. Olympiadis Hipparchum Pisistrati filium, Athē-

340 DIOGENES. Segm. 50. 51. 52. Lib. VI.

πάς χρήται Διογένεις τοῖς φίλοις; Ἐφη, οὐς ὑπάκουεις· τοὺς μὲν πλήρεις κρημνῶν, τοὺς δὲ κενούς ἥπτων νεούμενοι ἐπιγράψαντες ἐπὶ τὴν σκήνην, ὁ τοῦ Διος πάτητος Ηρακλῆς Καλλίνικος εὐθάδε κατακεῖ, μηδὲν εἰστὸν κακόν· ἐπέγραψε;

“Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία, τὴν Φιλαργυρίαν ἦτε πιπτόπολιν πάτητον τοῦ κακῶν, στώτῳ θεατῶν εἰναὶ πανδοκεῖ εἶδας εἰσίντα, Ἐφη, Εἰ σύτως ἥρτας, σὺν δὲ σύτως ἐδεῖ πτεῖς· τοὺς ἀγάθους αὐτὸς βεῖν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι, τὸν ἔρωτα, σχελάζοντας ἀσχελίαν, ἐρωτήσεις, τι ἀβλόνει βίοι; Ἐφη, Ἐρωτήσεις, ἐρωτήσεις τοῦν δὲ θήμερον, κόλαξ, ἴδων ποτὲ δύο κενταύρων κάκιστα “ἐ-λυγραφημένους, Ἐφη, Πάτερος τούτων κείρων ἐστις, τοὺς πρὸς χάριν λόγου, Ἐφη μελιστὴν ἀγχόνην εἴναι, τὴν γαστέρα, χάριθμον ἔλεγε τοῦ βίου, ἀκίνατα ποτὲ ἐπὶ Διόνυσον ὁ μοχος συνελθόβη, Ἐφη, Ἄξιος, Ἐφη, τῷ τοῦ ὄντας πρέματος ἐρωτήσεις διὰ τὸ κρυπτὸν χλωρὸν ἐστιν; Ἐφη, Οὐτὶ πολλοὶ ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, ἴδων γυναικαίς ἐν Φρεσίω, Οὐκατὰ τὸν βηρίον, Ἐφη, ἐγαλεύρηγα, ἴδων δρατέπεπτή Φρεστικαθημένη, Ἐφη, Μεγάλοις, Θλέπεμη ἐμπετήσεις, ἴδων μιτρακύλινδρον ἰματικέπτην ἐπὶ τῷ βαθανεῖον, Ἐφη, Ἐπ' ἀλειματίοντος ἐπ' ἀλλειματίοντος, ἴδων ποτὲ γυναικαίς απ' ἐλαῖας ἀπικυκνομένας, Εἰδεις γαρ, Ἐφη, πάντα τὰ δένδρα τοιούτων καρπὸν ἔτεκεν, ἴδων λαπτόντην, Ἐφη,

— τίπτε σὺ δέ, Φέριστε,

72 Ἡ τίνι σιδηρῶν γενικῶν κατατεθηκάτων;

66 Post bellum belli societas.] Quippe uxore in domum introducta, & clade belli jam accepta, supervacanea videbatur cum Hercule Jovis filio locutas belli. *Idem.*

67 Malorum Metropolis.] Graco nomine utor pro Latino, nec enim difficile fuerat, ursum principem, sive urbem principem pro metropoli dicere, sed amitebat oratio omnem venustatem & proprietatem. Quod eo magis faciendum duxi, quia vox ipsa fatis notam habet significacionem. *Idem.*

68 Utter inquit iſtorum Cheiron εβ. Nam Chiron nomen est Centauri, & zeus pectoris significat. Luit ergo venustissime & acutissime Diogenes. *Idem.*

69 Άξος, Ἐφη, in τοῖς ὄντας κρίμασι] Id est, in τοῖς δέσμοις. If. Cabab.

70 E tu nomine [iſtrenatris]. Hoc est, in τοῖς δέσμοις, sicut autem δέσμου τελεῖ. Quemadmodum etiam apud Latinos bini, quod ex epifolla Ciceronis ad Paxim appearat. *Aldob.*

71 Οὐσία.] Γα. καρία πο θεος. Sed non dubito quin haec lectio sequenda sit. H. Steph.

72 An ἀνηριανοὶ [polistatus]. Verius est Iliadis ε. qui ab Ulyse pronunciatum cum Diomede loquente, loquitur autem de Dolone Trojanorum speculator. *Aldob.*

DIOGENES. Segm. 53. 54. 55. Lib. VI. 341

Interrogatus num servulum, aut servulam haberet; negavit; dicenti, Si ergo mortem obiiris, quisquis te ad sepulcrum efficeret? Qui domo, inquit, indigit. * Cū animadverteret formosum adolescentem in cultofiditē obdormientem, manus pungens, Surge, inquit,

“Μή τις σις εὔδοντι μεταφέρει ἐν δέρη πτήσῃ.

πρὸς τὸν πολιτελῶς ὀψωνῦντα,

74 Οὐκέτος δῆ μοι τέκος ἔστει, οὐ ἀγρά-ζεις.

Platone de ideis differente et nominante mensalitatem et cyathitatem, Evidem, inquit, a Plato, mensam et cyathum video, mensalitatem vero, et cyathitatem non video. Et illi, Reth, inquit, quibus enim mensa cyathitique conspicitur oculos habet, quo autem mensalitas et cyathitis intelligitur, antī 54 munum non habet. * Interroganti cuidam, Qualis sibi videatur Socrates, Furoris respondit. Interrogatus quodam quo tempore ducenta sit uxori? Juvenibus, inquit, nondum, Junius vero nunquam. Interrogatus quidnam vellet, ut colaphum aciperet, Galateam, inquit, multos habet insidiatores. Mulierem in letica intueri, non secundum feram at effici caroem. * Fugitivum servum ad patrem sedentem cum vidisset, Cave, inquit, adolescentem, ne incidas. Cernens adolescentulum vestimentorum furum in balneo, Num, inquit, ad unguentulum, an vero ad aliud vestimentum? Cum vidisset aliquando mulieres ex olive arbore pendere suffocatas, Utinam, inquit, arbores omnes fructum laijmodi subficiant. Intuitus sepulcrorum violatorem, ait,

— Sed hic quid vir bone queris?

An aliquem is vita fundit spoliare labores?

73 Ne quis tibi dormienti in tergo hafiam figat.] Versus est Homeri Iliadis x. qui ab Hectori cum Achille pugnante pronuntiatur. *Idem.*

74. E brevis mihi nata erit.] Versus est Iliadis ε. a Tethide cum Achille filo loquente pronuntiatus. *Idem.*

75 Κανέλλον] Pro κανέλλον legitur etiam κανέλλος, & inferret ἡ πειριφαλάξ, hoc modo, ιεροτόπιον τίτλον, κανέλλον λαβεῖ ἡ πειριφαλάξ; πειριφαλάξ Ἐφη. Verum haud video quorū talēm interrogatum illi propositūs quisquam fuit, nec quid accūminis hūc ejus responso fubſe polle. Unum est quid quis muerit in altera lectione que genitivum habet, nullam videlicet ei præfigi præpositionem. Sed omīsa videri queat, ad reliquandam majorē ambiguitatem. Quinetnam ita fortassis dictum hoc fuerit ut dici soler, οὐ δὲ θεῖον, cum genitivo: interdum quidem præfixa præpositione ἐν, interdum vero prætermilla. Andocides in oratione quam ποτὲ τῆς ταυτῆς καθοδον incepit, circa principium, οὐδὲ ἂν κρινατο διερματικά τι μηδὲ οὐ ταῦτα ποτέ.

Alioquin cum præpositione ἐν apud hunc ipsum oratorem legitimis in eadem oratione, οὐδέπου δὲ ποτὲ ταῦτα κρινεσσιν, τιναι εἰς ἀσφαλεῖ φράσαι πρός οὐδὲ οὐ τῇ βασικῇ δὲ ποτέ προσήργυται. Henc Steph.

συμβουλεύοντας τὸν ἀπόδραντα αὐτῷ δοῦλον
ζητεῖν, τοὺς Γελοῖον, ἐφη, εἰ Μάνης μὲν χωρὶς Διο-
γένεων ζῆ, Διογένες δὲ χωρὶς Μάνου εὑ δύναται.
ἀρπτῶν ἔλασι, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ἢ
ψας, Φτονί,
δὲ ξένε, τυράννος ἐκποδῶν μεβίστασο.

καὶ ἄλλοτε,
Μάστιχεν δὲ ἔλασι.

ἐρωτήθει ποταπὸς ἐπί κώνων; ἐφη, Πειῶν, Με-
λιταῖος χορτασθεῖς δὲ, Μολοττικός. Τούτων,
οὓς επιτανύντες οἱ πολλοὶ εὐ τοιμῶσι διὰ τὸν πό-
νον συνεχέντες αὐτὸς ἐπὶ τὴν θήραν οὐτας οὐδὲ ἐ-
μοὶ δύνασθε συμβιώνειν, διὰ τὸν φόβον τῶν ἀλ-
ηθῶν. ἐρωτήθει εἰ σφοδῷ πλακοῦντα ἐσθίου-
σι; Πάντ', εἶπεν, ὡς καὶ οἱ λαπτοὶ ἀνθρωποι. ἐ-
ρωτήθεις διὰ τὸ προστάταις μὲν ἐπιδόσασι, Φι-
λοσόφους δε εὖ; ἐφη, Οἵτινες μὲν καὶ τυ-
φλοὶ γενέσθαι ἐπί ζωῶν; Φιλοσοφῆσα δε, οὐ-
δετοτε. Φιλάργυρον ἔτει· τοῦ δὲ βραδύνωντος,
Ἀνθρώποι, εἶπεν, εἰς τρόφην σε αἴτω, εὐεις τα-
φῆν. ὄντες ζεμενοὶ ποτὲ ἐπὶ τῷ παραχαράξαντὸ-
ντιμούμα, ἐφη, Ηὐ ποτε χρόνος ἐκεῖνος ἐτὴμ
ἔγο τοις τοῖς σὺν ὑπὸ ἕτοις δὲ ἐγώνυν, σὺ
ἔποι οὐδέποτε. καὶ πρὸς ἄλλον ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὄντε-
δίσαστα, Καὶ γάρ εὔκουρον θάττον ἀλλάνιν,
εὐ οὐ. εἰς Μύνδος ἔλθων, καὶ θεασάμενος μεγά-
λας τὰς πύλας, μηράν δὲ τὴν πόλιν, Ἀδρές
Μύνδοις, ἐφη, κλείστας τὰς πύλας, μὴ ἡ πό-
λις ὑμῶν ἐξέλθῃ. θεασάμενος ποτὲ πορφυρόλε-
πτην πεφωραμένον, ἐφη,

Ἐλλαβε πορφύρεος ἥνατος καὶ μοῖρα κραταῖ.

76 *Ridiculum*, inquit, εἴ, si cum Manes sine Dio-
gene vivat. Quod idem narrat factum Aliani lib.
xiii. cap. 28. Διογένης, inquit, νίκη πάλιν τὸν
πατέρα, τις αὐτῷ τὸν εἰσετὸν πελάστησαν Μάνη.
ἐς οὐ διαν τὸν μὲν αὐτὸν διεταράσσειν Μάνη,
τοις τοῖς τοῦ ζετεῖν αὐτὸν, ἐφη, οὐκ αἰτεῖσθαι, Μάνη
μὴ μὲν διεταράσσειν, Διεγύρη δὲ Μάνης, τοῖς
τοῦ διεταράσσειν τὸν διεταράσσειν τοῖς τοῦ διεταρά-
σσειν. Aldob.

77 *Toutou* Ex eorum numero. Ita Aldobrandini
editio. Non agnoscunt hanc vocem Stephanice, &
abesse potest.

78 Καὶ γάρ ινούσιον λάτετο] Exponit vir doctili-

bus ut fugitivum quereret servum, Ridicu-
lum, inquit, εἴ, si Manes abfque Dio-
gene vivat, Diogenem abfque Mane non posse.
Prandebat oleas; illata verò inter pran-
dendum placentā projectit eas dicens;

Tyrannis, ὁ βασις, confixim locum fa-
cito.

Et aliás,

Flagellavit autem oleam.

Interrogatus qualis esset canis? Efurians,
inquit, Meliteus; satiatus verò, Molossus.
ex iis, quos permuli laudant, neque
tamēt ab labore audent cum eis unā ad venationem
egredi; itaque nec mecum, ob dolores metum, vivere potuisse. * Interrogatus 55
an sapientes placentis vescentur? Omnibus,
inquit, sicut et bonines ceteri. Interrogatus
cur mendicis largirentur homines, non
autem philosophis? Quia claudi, inquit,
ac caci fieri potius quam philosophi evaderet
sperant. Pocebat quidam ab avaro, at-
que illo tergiversante; Ad cibam, in-
quit, homo, id à te peto, non ad sepulcrum.
Exprobanti aliquando quod talō pecu-
niaria signasset; Tempus, inquit, fuit cum
tali eram, qualis tu modo; qualis autem
ego modo sum, nunquam tu eris. Alteri sibi
idem exprobant, Atqui, inquit, emine-
bam tuum colorius, modo non ita. Mya 57
dom profectus cum videbat magnificas
portas, et urbem modicam, Viri, in-
quit, Myndii portas claudit, ne ubi vo-
stra egrediaris. Cum vidiisset aliquando
hominem in purpura farto deprehensum;
hunc, inquit,

Purpureum copit fatum, violentaque
Paca.

mus, Paulus Leopardus, Emendationum lib. ix. c. 9.
Ἐότετο autem, προ αυτοῖς, apud Laertium non uno
loco. Quare corrigendus Erasmus, alioquin, (quod à
Leopardo omisum) qui patet colorius exprimunt. Ia-
bito primo noter: φιλοσοφία δὲ πρῶτος οὐδεὶς Πο-
νηστήν — διέτεται διεταράσσειν. Hoc igitur di-
cit Diogenes: Fuit tempus cum invenierem: Ιδεπίς
in the bed: lingua vulgaris: quod nunc, non ita.
Frustra igitur sibi nūne objici, quod vitio artatis in-
consulte olim acciderat. Mer. Calab.

Kai γαρ Ηερεπονοι οβερα ειτ. Videntur dicere
volunt, βοητοι τοις επαγγελιαις ινειροι. αριγ δὲ
γινεσσον, ου. Infacta cum εσσον, επαγγελιαι
την πειρανται, νη ανεμαζειν, πειρανται.

Cratero precente ut ad se ille proficiscere-
tur; Ατ malo, inquit, salen Athenis
lingere; quam apud Crateron frui magnifice-
re infraula mons. Anaximenes conve-
niens, pingui aquaculo rhetorem; Impar-
tire, inquit, et nobis pauperibus ventrem;
quippe et ipse ab onore levaverat, et nobis e-
molumento eris. Differente illo aliquando,
fallamentum pretendent auditors in se
convertit. Indignante illo, Disputatio-
nem, inquit, Anaximenes oboli unius sal-
18 fumentum disfuit. Cum illi probro dare-
tur, quid in foro manducaret; In foro o-
nus, ait, efurii. Quidam et illud hujs
esse ajunt, quid intuitus illum Plato la-
vantem olera; accedens taciti illi dixerit,
Si Dionysium coluisse, olera profecto non
lavisses: illumque ad auren item respondi-
dit. Et tu, si olera lavissis, Dionysium non
coluisse. Dicenti cuidam: Multi te ir-
rident; Et illorū, inquit, forte afini. Sed
ne illi afinis curant, neque ego illorū. Con-
specto adolescentulο φιλοποιητον, Eis,
inquit, amatores corporis ad anima pulchri-
tudinem traducit. Admirante quodam ea
qua in Samothracia funda donaria, Longe,
ait, pluris est, si et qui seruati non sunt,
ea dedicant. Alio Diagora Melio hoc af-
signant. Formoso adolescenti φιλοσοφον, Eusebe,
inquit, remeabis. Illo redeunte postridi et sibi dicenti, Et
abii, et deterior efficius non sum. Non que-
dem, inquit, deterior, sed laxio. Ab dif-
ficili aliquid petebat; illo dicente: si mihi
persuaseris; Equidem, inquit, si per-
suadere possim, sciassem uti te suffocares. Revertebatur Lacedemonie Athinas; cum
igitur interrogaretur, quid, et unde ve-
niret, A viris, inquit, ad mulieres.

79 Cratero eum ad se venire jubente.] Craterum
dicit Macedonem: qui in summo fuit honore apud
Alexandrum Magnum, de cuius virtutibus multa Sui-
das scribit. Q. Curtius lib. ix. & lib. v. Aldob.

80 Ad Anaximenes theorem.] Cuius nos theore-
matum ad Alexandrum, qui liber Artilotet tribuitur,
esse putamus. Idem.

81 Θαυμαζον τοις τοις Σαμοθράκην πειρανται
Que ibi fuerant poita ab iis qui certa navigationis
aliae pericula evalerant, nam ut Suidas ait, Εις Σαμο-
θρα πειρανται.

60 γυναικονίτι. ἐπάγηντες ἀπὸ Ολυμπίων· τῆς
οὐν τὸν πυθόμενον εἰ ὄχλος ή πολὺς, Πολὺς μὲν,
εἶπεν, ὁ ὄχλος, ὀλύρια δὲ ἀνθράποι, τοὺς ἀσώ-
τους εἴπε παραπλησίους εἶναι συκαὶς ἐπὶ κρημνῷ
τεφυκινιαῖς· ὡς τοῦ καρποῦ μὲν ἀνθρώπος οὐκ
εἰπορεύεται, κέρας δὲ καὶ γύπτεις ἰσθίουσι.
61 φύνεις Ἀφροδίτην χρυσῆν αναβέστις ἐν Δελ-
φοῖς, τούτοις ἐπιγραψίαι, Τῆς ἀπὸ τῶν Ἑλλή-
νων ἀκροστίας. ἀλέξανδροι ποτὲ ἐπιστάντος αὐ-
τῷ, καὶ εἰπόντος, Εγώ εἰμι ἀλέξανδρος, ὁ μέ-
γας βασιλεὺς Καρύων, Φοῖον, Δισένεψης ὁ κύων,
ἐρωτηθεὶς τί πιών, κύων καλεῖται, ἔφη, Τοὺς
μὲν διδόντας στίνεν, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑπά-
62 κτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων· ἀπὸ συκῆς ὁ
πάριζε· τοῦ δὲ Φυλάττοτες εἴποντες, Αὐτόθεν
πρότινον ἀπτύχαστο, Ἐγώ οὖν, Φοῖον,
αὐτὴν καθεὼρ. Ἃδιον Ὁλυμπιονίκη εἰς ἑταῖρα
πυκνότερον ἀτενίζεται, ἴδε, ἔφη, κρίον ἀρειμά-
νον, ὃς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κερασίου τραχλιζε-
ται, τὰς εὐτρέπεις ἑταῖρας ἔλεγε θανάσιμον ι-
μιλαράτη παραπλησίους εἶναι. αἱρεστάντη αὐτῷ
ἐν αὔρᾳ οἱ περιστώτες συνεχεῖς ἔλεγον, Κύων
οὐδὲ, τοι μεῖς, εἶπεν, ἐστὲ κύων οἱ με αἱρετώ-
τα περιστήκατε. δύο μαλακῶν περιρρυπτομέ-
νον αὐτὸν, ἔφη, Μή εὐλαβεῖσθε, κύων τεῦλα
οὐ τρέγεις· περὶ ταῖδος πεπερικύτος ἐρωτηθεὶς
63 ποθεὶς εἶπεν· Τεγεαῖς, ἔφη, ἀφίστητε ταῖς
θεαταμένος ιστρεύοντα, ἔφη, Τί τοῦτο, η̄ να

82. *Ἀπογείστηται.* Rectius multo scriptum est in a-
mīlii, ἀπεγένεται, ut sequitur κείμενον. H. Steph.

83. *Φύνεις Ἀφροδίτην χρυσῆν ἀκροστίαν.*] Athenaeus lib. xiii. hoc Cratetii Cynico attribuit, cum vide. If. Colaub.

Cum Phryne Delphos aureum Venerem dedicasset,] Athenaeus lib. xiii. aliquanto fecit. Non enim à Phryne Veneris statuam Delphos dedicatam, sed à vicinis populis ipsius Phrynes lignum aureum collacatum esse Delphos narrat his verbis. οὐδὲ οὐ τῇ Φού-
ρνῃ εἰ πυκνότερον πεπάντες, αἵρετος οὐ τοῖς πα-
τέοντας οὐδὲν πατέοντας, οὐδὲν πατέοντας οὐδὲν πα-
τέοντας, οὐδὲν πατέοντας. Κατέτη στοιχεῖον οὐδὲν πα-
τέοντας, οὐδὲν πατέοντας. Aldob.

84. *Τεγεαῖς τοῖς τρίαις ἀπιστοῖσα.* Hic
fuit Diochirpus, ait Plutarchus. quem vide in τα-
πειδαλεσσα. & Athenaeus lib. xii. cap. 58. If. Col-
Olympionicos στέρῳ μετεργεστον απεντον.] Dio-

xipum videlicet significat, de quo supra. Hanc an-
tem historiam Άλιαν lib. xii. cap. 58. narrat. Δι-
ζωντες, inquit, Ολυμπιονίκης δέδεται ἐπειδόντες
τοῖς τρίαις πατέοντας, καὶ τοῖς τρίαις τοῦ πατέοντος.
επιτίθεται τοῖς τρίαις, καὶ αἱλές διαλαζόδητοι τα-
πειδαλεσσαί πάντοις τρίαις. οὐ δὲ τοῖς τοῖς τοῦ πατέοντος.
επιτίθεται τοῖς τρίαις, οὐ δὲ τοῖς τοῖς τοῦ πατέοντος.
παραχρῆμα ἐπέθετο τοῦ πατέοντος καὶ δειλεσ-
τέοδητο τοῦ πατέοντος, καὶ ἐπιτεγμάτων, καὶ τοῖς
πατέοντος τοῖς πατέοντος κρίμας. & paulo post
adjicit verba Diogenis ad eos, qui prope adistabant.
οὐδὲ, inquit, οὐδὲν πατέοντας τοῖς πατέοντος
ταπειδαλεσσαί πάντοις. Aldob.

85. *Tegaeam respondi.* Luffi, ut opinor, in no-
mine, quod duplēcēt habere significationem posset.
Nam Tegaeam & à Tegra urbe Arcadia dictum est
potest, & οὐ τοῦ τρίαις, quod quidem Iaphas si-
gnificat, quemadmodum notavit Phavorinus. Idem
quando

quando viceunt, nunc ipsi dejeicias? Cūm
scorti filium in turbas jactantem lapides
cereret, Καρο, ait, οὐ πατέρα φέρειν.
Puer ostendens sibi gladium, quem ab
amatore acceperat; Gladina, inquit, pul-
cher est, sed capsulā fadus. Laudantibus
quibusdam eum qui illi erogaverat; Me
nūtum, inquit, non laudatis qui accipere
merui. Cūm a quadam pallium exigere-
tur, Si quidem, ait, donasti, habeo;
si utendum desisti, eo utor. Suppositio
quodam dicente, Aurum habet in pallo;
Ita san̄e, inquit, idcirco illo supposito ob-
dormit. Interrogatus quid ex philophrophi
lucratus esset; Eſi nihil aliud, inquit,
vel hoc ipsum, quod ad omnem fortunam para-
tum est. Interrogatus unde esset; Mundanus,
aīt. Sacrificantibus quibusdam ut
filium a diis impetrarent; Ut, inquit,
bonum impetrare non immotilis. Cūm sym-
bolum aliquando ab ipso posceretur, col-
lectori dixit;

*Tu reliquias spolia, sed ab Hercule continet
dextram.*

Scorta diebat regum esse reginas; petere eis
quodunque eis ridetur. Atheneius
Alexandrum Liberum patrem decernen-
tibus, Erme, inquit, Scopafacit. Ex-
probranti quod loca immunda introiret;
Et sol, inquit, in secessus abit, neque in-
64 quinatur. * In fano ceanis cum inter ali-
panes fordini adponerentur, metapēzū jūptarēnē arētōn paratē-
bēntōn, ἄρα αὐτοὺς ἐροῦντεν, εἰπον, εἰς ἵερον μη-
δὲν δεῖ μυταρόν εἰσεναι. πρὸς τὸν εἰπόντα, Οὐ-
δὲν εἰδὼς φιλοσοφεῖς, ἔφη, Εἰ καὶ προσπισθ-
μαι τοῖς σοφίαν, καὶ τοῦτο φιλοσοφίαι ἐστι. πρὸς
τὸν συνιτάντον τὸν παῖδα, καὶ λέγοντα ως εὐ-
σέστατος ἐστί, καὶ τὰ ἥθη κράτιστος, Τί εὖν,
εἶπεν, ἐμοὶ κρῆτες; τοὺς λέγοντας μετὰ τὰ σπου-
δαῖα, μὴ πιστύτας δέ, ἐλεγε μηδὲν διαφέρει
κιβάρας· καὶ γαρ ταῦτη μητέ ἀκούειν μητέ αἰ-
σθάνεσθαι. εἰς θέατραν εἰσῆνε ἐναγτίος τοῖς ἔξιο-
τιν ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τίς Τοῦτο, ἔφη, παντίτῳ
βίῳ επιτηδεύσα πεινεῖν. * Ιδιαὶ ποτε γεωνίσκου θη-
λυόμενον, οὐκ αἰσχύνη, ἔφη, χείραν τῆς

86. *Σοφίας.*] Legebatur φιλοσοφία, sed scribendum, τοφία. Henr. Steph.
DIOGENIS LAERTII.

Φύσεως περὶ σεαυτοῦ βουλεύμένος; οὐ μὲν γάρ
εἰ ἄνδρα ἵποισθε, εὐθὲν δὲ σεαυτὸν βιδῆν γνωται-
ναῖται. ιδὼν ἀφρονα ψαλτήριον ἀρρεζόμενον.
Οὐκ αἰσχύνει, ἔφη, τοὺς μὲν φθεγγούσι τῷ ξύ-
λῳ προσταρρότταν, τὴν δὲ ψυχὴν τὸν βίον μὴ
ερρότταν; πρὸς τὸν εἰπόντα, Αὐτοπτίδεν εἴμι
πρὸς Φιλοσοφίαν, Τί οὖν, ἔφη, ζεῖς, εἰ τοῦ
καλῶς ζεῖν μὴ μέλει σοι; πρὸς τον καταφρονού-
τα τοῦ πατέρος, Οὐκ αἰσχύνει, ἔφη, καταφρο-
νοῦν τούτο δι' οὐ μέγα σοφίαν; ιδὼν εὐπρεπῆ
νεανίσκον ἀπρεπῶς λαλοῦντα, Οὐκ αἰσχύνῃ,
ἔφη: οὐκ ἐλεφαντίνου καλεῖν μελεβίδηνον ἔλακον
μαχαίραν; οὐειδίζομενος ὅτι ἐν καπηλείῳ πί-
νει, Καὶ ἐν κουρέϊσι, Φησί, κειρόμενος οὐειδίζομε-
νος ὅτι παρὰ Ἀντιπάτρου τριβάνον ἐλαβεν, Φη-
σί. Οὐ τοι ἀπέβλητοι εἰστε βεῶν ἐρικόδεα δάρα-
πρὸς τὸν ἐνεστάταν αὐτῷ δεκτον, εἴτε εἰσόντα.
Φύλαξαι, πλήξας αὐτὸν τῇ βακτρίᾳ, εἴτε
Φύλαξαι. πρὸς τὸν λιπαροῦντα τῇ ἐταίρᾳ, Τί
θελεις, ἔφη, τυχεῖν, οὐ ταλαίπωσε, οὐ τὸ ἀτο-
τυχεῖν ἀμενον ἐστι; πρὸς τὸν μιρζόμενον, Βλέ-
πε, εἴτε, μὴ ἡ τῆς παράστηκε τοὺς μὲν οἰκεῖας ἔ-
στη πρεστούς, τοὺς δὲ Φαύλους ἐπιθυμίας δου-
λεύειν. *ἐρωτηθεὶς διὰ τοῦ ἀνδράτοδα ἐκλήθη, Ό-
τι, Φησί, τοὺς πόδες αὐτῷ πονεῖσχον, τὴν δὲ ψυ-
χὴν ὅποιαν σὺ νῦν ἔστατάων, ἀστωτοῦτην πάντη
πυθεμένον δὲ διὰ τοὺς μὲν ὄπλους ὄβλον αἰ-
τεῖ, αὐτὸν δὲ μηνός; Ότι, εἴτε, παρὰ μὲν τοῖς
ἄλλον πάλιν εἰπεῖν θελατεῖν παρὰ δεστοῦ, βεῶν
ἐν γούναις κεῖται εἰ πάλιν ληψόμενος. οὐειδίζομε-
νος ὅτι αὐτὸς αἰτεῖ, Πλάτωνος μὴ αἰτοῦντος, Κε-
κενός, εἴτε, αἰτεῖ ἀλλά?

Ἄγγει σχώντις κεφαλὴν, ἵνα μητενοίσθι εἰ ἀλ-

λοι.

ιδὼν τοζότην ἀφοῦ, παρὰ τὸν σκοπὸν ἐκάθισεν,
εἴτεν, ἵνα μη πληγᾶ. τοὺς ἐρῶντας ἔφη πρὸς
ἡδὸντας αἰτυσεῖν. *ἐρωτηθεὶς εἰ κακὸς ὁ θάνατος;
Πῶς, εἴτε, κακός, οὐ παρόντος εἰκὸν αἰσθανόμε-

87 Non proscriptio sunt deorum inlata dona.] Ver-
sus est Homer. Iliad. 7. 65. quia Paride, Hector, fra-

tri se objurgant, respondentem pronuntiatur. Adob.

Alexandro repente supervenienti, ac di-
centi, Άνους τίνεις με; qualem, inquit,
bonum, an malum? dicenti, bonum. Quis er-
go, ait, bonum timet? Disciplinam juvenibus
quidem sobrietatem, senioribus solitum,
panperibus divitas, diutibus ornatum. Σέ-
dixit. Didymóni meocho curanti aliquan-
to puelle oculum; Εἶδο, inquit, ne vir-
gines oculum curas, puellas corrumpas.
Dicente quodam amicos illi infidili: Et
quid, ait, agor aportet, si amici ac intimi-
ciis eis agerūt utendūt erit? Interrogat quid
effet inter homines optimū? Soronis,
inquit, confidentiam. Ingressus aliquando
scholam cùm videbat annulas multas, pau-
cosque discipulos: Cum diis, inquit, pra-
ceptor, multos habes discipulos. Solebat
autem omnia palam facere, et que ad Ce-
reum, et que ad Venereum pertinent, at-
que hujusmodi conclusifuni utebatur:
Si prandere nibil mali est, neque in foro
prandere malum est: Non est autem malum
prandere; nec igitur in foro prandere malum
est. Cumque ante ora omnium turpiter
sepe operaretur; Utinam licet, aje-
bat, perficito ventre a fine conquise-
re. Referuntur in eum et alia, que cùm
multa sint, prolixus effet omnia pro-
sequi. *Dicbat autem duplēcum esse exer-
citionem; alteram animi, corporis alteram.
Hanc, secundum quam in exercitio cerebre
sunt imaginationes, que prestant ad virtutis
opus quedam adminicula. Peròr alteram
sint altera esse imperfectiōnē, cum nibilominus
bona habitudine et robur illi accedant partibus
quibus competunt, cum animo, tum corpori.
Adiectaque argumenta, quid ad virtutem
facile exercitio proficiatur. Cenere o-
nim se in artibus mechanicis, et aliis, op-
eris ex confundite operis non minimam ope-
randi certitatem fuisse confessores. Abla-
tar item et tibi cines inter se omniere tan-
to intervallo, quanto majora studio et labore
versati fuerint. Atque si quidem isti exer-
citionem ad animum transfluisint, nequa-
dīa πονήσει τῇ συνεχείᾳ. καὶ ὡς οὗτοι,

88 Iaristius, Η. Steph.

89 οὐ ἀντεῖ] in quibusdam inferiorum particula ἀντεῖ.

71 οὐκέτι ἀναφελῶς καὶ ἀτελῶς ἐμόχθουν. ⁹⁰ οὐδὲν
γεμὴ ἔλεγε τοπαράπαν ἐν τῷ βίῳ χωρὶς ἀσκή-
σεως κατορθῶσαι, διατήνειτο τούτην πάντειν καὶ
δέονταν, ἀντίτούν ἀχρήστων ποιῶν τούτους κατά-
Φύσιν ἐλομένους, ⁹¹ ταῦτα τὴν ανοικαν κακοδαιμονοῦσι, καὶ γαρ αὐτῆς τῆς ἡδο-
νῆς ἡ καταφρόνησις ἥδυτάτη ⁹² προμελετησίστα.
καὶ ὥσπερ οἱ συνεθεύσαντες θέδες ζῆν, ἀπὸς ἑ-
πι τοννατίου μετάστον ούτως οἱ τενναντίου ἀσκη-
σίστα, ἡδονὴ αὐτῶν τῶν ἡδονῶν καταφρονοῦσι.
τοιαῦτα διελέγετο καὶ ποιῶν ἐφαίνεται, οὐτοὶ νέ-
μοις παραχαράττον, μηδὲ σύτῳ τοῖς κατά-
νομοις οἱ τοῖς κατὰ Φύσιν διεσύνει τὸν αὐτὸν χα-
ρακτήρα τοῦ βιου λέγων διέκαγεν ὅπερ καὶ Ηρα-
72 κλῆς, μηδὲν ἐλευθερίας προκρίνων. ⁹³ πάντα τῶν
σοφῶν εἶναι λέγονται, καὶ τοιούτους λόγους ἐρω-
τῶν οἵοις ἀνα προρήμασιν. Πάντα τῶν θεῶν ἐ-
στι. ⁹⁴ Φίλοι δὲ τοῖς σοφοῖς οἱ θεοί· καὶν δὲ τὰ
τῶν Φίλων πάντα αρά τῶν σοφῶν. περὶ τε τοῦ
νόμου, οἵτις χωρὶς αὐτὸν οὐκ οἷον τε πολιτεύεσθαι
Οὐ γάρ, φησι, ⁹⁵ αὐτὸν τὸ πόλεμον ἐφελότες τι εἴνει
στοτεῖον ἀπότον δὲ πόλιν. ⁹⁶ νόμου δὲ αὐτοῦ, πό-
λεος οὐδὲν ὄφελος· ἀπότον ἄρα ὁ νόμος. εὐγε-
νείας δὲ καὶ δέξιας, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα διέ-
παιζε, πρωτομητα κακίας εἶναι λέγων, μό-
νην τοῦ πολιτεύειν εἶναι τὴν ἐν κόστρῳ. ἔλεγ-
δε καὶ κοινᾶς εἶναι δεῖν τοῖς γυναικαῖς· γάρον
97 μηδὲν ὄνομάζων, ἀλλὰ τὸν πειστώτα τὴν πε-
στῆση συνεῖπει· κανούς δὲ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς οὐ-
73 ιάς. ⁹⁸ μηδὲν τὸ ἀπότον εἶναι ἔξιστον τὶ λαβεῖν,
ἢ τῶν ζώνων τοὺς γεύσασθαι. μηδὲν ἀντίτον εἶναι
τὸ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων κράνος ἐψασθαι, ⁹⁹ ὡς δῆ-

90 Οὐδὲ γι μὴ λεγεbatur, sed rectius λέγεται. Idem.
91 Πιπεῖ. Legebatur πιπεῖ, sed reponenda potius
propositio πιπεῖ. Idem.

92 Πριμαῖ. Γρ. μελετητα. Idem.

93 Φίλοι Γρ. φίλοι δὲ τοῖς θεοῖς οἱ ἀράτοι καὶ δὲ,
&c. Idem.

94 Πόλεως] Γρ. πόλιν πρό πόλεων. Νοστρα λέγω
ομόνων τετταντίου εἰληπτικόν: sed sequens suscepit sum.
Idem.

95 Νέμετο δι αὖτις πέλεων οὐδὲ ὄφελος. Non id di-
cit Diogenes, legum sine civitate utim nullum esse.
fallum quippe etlet si id diceret, nec id probaret

quod probandum sibi proponeret: ἵνα καὶ τὸν οὐ-
τοῦ διοί τοις πολιτεύεσθαι. Decepit interpres,
quod αὐτὸν propositum, ad sequens πέλεων, non
(ut debuerant, & sententia postular) ad praecedens τη-
τον remitterunt: Verisimiliter autem, fine lego, ci-
vitanum nullum omnino pote confidere. Cicero in

Epitoliis aliebū: Urbem sine legibus, sine iudicisi,
sine iure, — relataam dreptionem & incendio. De
Roma ille, nominatim, sed de quavis aliā, non mi-
nis verò dicas. Mer. Caius.

96 Μετρ. Γρ. μετρητα, & pro πιπεῖται, vide
ut legendū potius πιπεῖται. H. Steph.

consuetudine liquere: atque hac recta ra-
tione omnia in omnibus esse, et omnia per-
vadere dicens. Etenim et in pane carnei
esse, et in oleo panem, cum et in reliquis
omnibus corporibus alimentorum vires
sint, et per occultos quosdam meatus velut
corpuſcula ingenerant, atque per evapora-
tionem denfentur; sic in Thelybe manifeſ-
ſum fecit, siquidem ipsius fuit tragedia,
et non Philippi, Aginete, ipsius familiaris;
sive Paſiphontis Luciani, quem scribit Pha-
vorinus in omnimo historia, post obitum
eius scripsit. Mufica verò, et geomet-
rie, et astrologie, ceterarumque ſimi-
lium fulle negligenter, veluti inutilium
74 et que minime effent necessaria. Fuit
autem promptillimus ad obviandum illis
qua dicentur, ut ex superioribus liquet.
Quin et sui auctorēt fortissime pertulit.
Nam cū in Aiginai navigaret, atque à
piratis fuſſerit comprehenus, quorum
princeps erat Scipalus, in Cretam deduc-
tus, venditus est. Præcone autem inter-
rogante, quid facere, reſpondit,
Hominibus imperare. Unde cum indicaret
digito Corinthum quandam, habitu inge-
nuo, prætereantem, Xeniadēm quem
prædictimus, *Hinc*, inquit, *me vendo;*
hic enim dominus indiget. Emit igitur illum
Xeniaides, Corinthumque fecum adduc-
ente filii præceptorēt dedit, et toti do-
mai prefecit. Is verò ita se gefit in omnibus,
ut ille circumiens diceret, *Bonus ge-
nius domum meam ingressus est.* * Refert
Cleomenes in libro qui Pædagogus inscri-
bitur, necessarios suis illum redimere vol-
uisse, illum verò eos fatuos dixisse. Ne-
que enim leones servos esse nutritum,
sed contrā illos ferias leonibus. Nam fer-
vi timere est, feras verò hominibus terror
est. Erat autem viro mirabilis perſuaderen-
tis, adeo ut quilibet oratione facile

97 Κίτην] In quibusdam codic. eilt κίτης; sed iti-
dem legendum est ἄρτος, non ἄρτος. H. Steph.

98 Καὶ τὸν επιπτον τῶν λοκῶν τὸ πάτον — καὶ
Σύρειν] Quid secundum sit interpres doctissimum, facit
video. Σύρειν, in Epicuri philosophia, corporeida;

ut semper ibi redditur. Delenda igitur καὶ, si
verus huius fensus: quo nullum aliam commodiorem
adiuvi video. Alia editiones λατιν., non λατιν. Sed

hot magis probbo. Mer. Caius.

99 Αρπαῖς, quorum dux erat Scipalus.] De quo

mentionem facit Suidas γραῦν δὲ, inquit, τὸ πιπεῖ-
ται Συραῖδας ἀνθρώπος, de Diogenē locupens. Aldob.

100 Familiares eum redimere veluſe.] Quod et
iam Suidas tradit. καὶ πιπεῖται, inquit, ἡ Καίσα-
ρεια διοί τοις πολιτεύεσθαι, οὐδὲ ιδειστε
λαβεῖν τὸ τοῦ λεπτούν, οὐδὲ οἰκιαν φίλων. Idem.